

ANDY MICHAEL

EEN TOM BUCKING-
HAM-THRILLER

NOOD TOESTAND

Over het boek

Terwijl teruggekeerde jihadisten een steeds grotere dreiging vormen en er grote onrust heerst onder de bevolking, staat in Groot-Brittannië een nieuwe politiek leider op. De populist Vernon Holt belooft een streng antiterrorbeleid te voeren en keihard op te treden tegen etnische minderheden die naar geweld grijpen. Hij wint de verkiezingen, maar maakt ook veel vijanden.

Tom Buckingham – ex-SAS, tegenwoordig in dienst bij MI5 – gaat undercover om een aanslag van voormalige militairen op Holt te voorkomen. Tegelijkertijd moet hij zien uit te vinden wat oligarch Oleg Umarov, afkomstig uit de Krim, als financier van Holt van plan is. Hij doet een ontdekking die het politieke landschap van Europa voorgoed zal veranderen...

‘*** Boeiend omdat het verontrustend dichtbij, actueel en herkenbaar is.’ – *Noordhollands Dagblad*

Over de auteur

Bestsellerauteur Andy McNab is het pseudoniem van een voormalig Brits Special Air Service-soldaat. Hij ontving onder andere de Distinguished Conduct Medal. Hij wordt nog steeds gezocht door enkele terroristische organisaties en het is daarom verboden om afbeeldingen van zijn gezicht, of zijn huidige locatie, te openbaren. Vanwege het uiterst gevoelige karakter van zijn verleden moet McNab zijn werk, voorafgaand aan publicatie, ter goedkeuring voorleggen aan het Britse ministerie van Defensie.

Van dezelfde auteur

Onbreekbare eenheid
De Afghanistan-missie
Oorlogswond
Nul uur
De sluipschutter
De huurling
Crisis Four
Epicentrum
Alarmfase rood
Het talibanoffensief
Doodse stilte
De hoogste prijs
Brandhaard
Dag van bevrijding

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Andy McNab

Noodtoestand

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

State of Emergency

Copyright © Andy McNab 2015

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© CollaborationJS / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0638 1

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

02.45 uur

Theems, Londen

De opblaasboot bokte en stuiterde over het woeste water van de rivier de Theems. Een harde wind geselde het water en veroorzaakte kleine golven die tegen de boeg sloegen toen de boot stroomopwaarts voer. De laaghangende bewolking boven de stad kleurde donker oranje en weerkaatste de lichten van de stad op het verlaten wateroppervlak. Een eenzame nachtbus reed over de Battersea Bridge, zonder passagiers, als een spookachtige *Mary Celeste* op wielen.

De enige onderbreking van de boottocht was veroorzaakt door een motorsloep van de rivierpolitie die stroomafwaarts terugvoer naar zijn basis bij Wapping. De schipper liet de motor stationair draaien en stuurde zijn boot in de schaduw van een van de weinige overgebleven Theems-aken die voor anker lag aan de zeezijde van de Tower Bridge. Toen de motorsloep langs voer, drukte hij zich plat tegen de romp en klemde hij zijn kiezen op elkaar tegen de kou. De motorsloep nam gas terug en voer vlak langs hem heen zodat hij een paar seconden lang de radio kon horen. Hij hoorde gejuich, de verkiezingsuitslagen kwamen binnen. Hij bleef zo liggen tot het geluid van de motorsloep zwakker werd. Het begon weer te sneeuwen; de sneeuwvlokjes dwarrelden onzeker in de bijtende wind en zorgden voor een welkome extra dekking voor zijn kleine boot.

Op zijn gezicht na was hij helemaal gehuld in zijn marine droogpak. De kou beet in zijn wangen en bevroor het vocht in zijn neus en rondom zijn lippen; een waarschuwing dat de sneeuw die de grond wel bereikte snel zou bevriezen. Er vormde zich al wat ijs langs de oevers. Hij besloot het te negeren. Jaren geleden had hij zichzelf aangeleerd om zich niet druk te maken over zaken waarop hij geen invloed had en zich te concentreren op de zaken die hij wel in de hand had én op wat hem te wachten stond.

Hoewel hij nog nooit een voet in het hotel had gezet, kende hij de indeling door en door. Hij was begonnen met YouTube en met de nieuwsberichten over de opening. Daarna had hij elk bericht op TripAdvisor gelezen; het was verbazingwekkend hoeveel tijd mensen verspilden aan het tot in de meest slaapverwekkende details beschrijven van hun bezoek. Vervolgens had hij zich geconcentreerd op een animatiefilm en de ontwerptekeningen van de architecten, tot hij de hele plattegrond als een hologram in zijn hoofd had zitten. Er waren twee manieren waarop hij naar binnen kon: via de keukens en via de wasserij. Maar de kans dat de keukens, zelfs om halfvier 's nachts, verlaten zouden zijn was klein. Er zou nog steeds een kernbemanning aanwezig zijn voor eventuele roomservicebestellingen en om de laatste nachtbrakers van drankjes en hapjes te voorzien. De wasserij was waarschijnlijk wel verlaten. Hij moest een plekje zoeken om zijn droogpak uit te trekken en de rugzak achter te laten nadat hij de minder omvangrijke weekendtas eruit had gehaald waarin de spullen zaten die hij nodig had: zijn wapen, een 9mm Glock met een titanium suppressor, en een verlengd magazijn met tweeëntwintig kogels – veel meer dan hij nodig had voor de precisieaanval die hij verwachtte te kunnen uitvoeren –, een Bowiemes, rookgranaten en een masker. Dankzij zijn vooronderzoek wist hij dat er achter in de wasserij een kleedkamer en een toilet waren: hij had een spiegel nodig om zijn uiterlijk te controleren voordat hij zich in de publieke ruimtes zou begeven.

In het oorspronkelijke plan hadden ze met z'n drieën moeten zijn, hij plus twee anderen om hem te dekken. Dat vond hij maar niets: te opvallend. 'Maar wie past er dan op je?' hadden ze gevraagd. Hij had gezegd dat hij wel op zichzelf zou passen. Dat deed hij zijn hele leven al, dus waarom zou hij daar nu verandering in brengen? Als hij alleen was, had hij de volledige controle en hoefde hij met niemand anders rekening te houden als hij zijn plannen omgooide. In werkelijkheid vond hij het niet nodig dat iemand op hem paste, want hij wilde niemand iets verschuldigd zijn. Dit was zijn idee, zijn plan. 'We zullen dit niet vergeten, Fez,' hadden ze gezegd. *Ja hoor, zal wel.*

Het hotel kwam in zicht: het 'Ice Palace'. Het leek wel alsof elk nieuw gebouw in Londen een bijnaam kreeg: het Gherkin, de Cheese Grater enzovoort. Ice Palace – IJspaleis – klonk beter dan de echte naam: Battersea Regina. De een of andere wijsneus had het reusachtige, drie verdiepingen hoge atrium de Battersea Vagina genoemd. Het gebouw

leek inderdaad op een ijspaleis: het bestond vrijwel alleen uit glas en had een futuristisch uiterlijk. En zoals alle fraaie paleizen was het om alle problemen buiten te sluiten omringd door een enorme versterkte muur, behalve aan de rivierzijde. *Hadden die architecten dan geen enkele kennis van geschiedenis?*

Terwijl de boot richting zijn doelwit voer, ging hij in gedachten zijn route nog eens na. Hij deed er inderdaad verstandig aan om niet door de keukens te gaan. Tenzij hij ongezien langs het personeel kon glijpen, zou hij iedereen moeten doden; een smeerbeel en riskant. Hij wilde geen bijkomende schade; er was maar één doelwit. Het was beter om via de wasserij te gaan. Met een grimmige glimlach dacht hij aan de zware bewaking aan de voorkant, altijd waakzaam, nooit verwachtend dat het gevaar op een ijsskoude nacht in februari vanaf de rivier zou komen.

Toen het hotel in zicht kwam, ging hij langzamer varen. Een enorme muur van glas en beton stond op de zuidoever van de rivier, zo nieuw dat nog steeds sporen van de laatste bouwwerkzaamheden te zien waren. Hij maakte de riemen los, liet de peddels in het water zakken en bracht de boot met korte, ondiepe slagen geluidloos naar de aanlegsteiger.

Toen hij achteromkeek, zag hij een enkel silhouet op de brede strook land tussen het hotel en de rivier. De man stond tegen de balustrade geleund; de oranje gloed van zijn sigaret gloeide even op toen hij een trekje nam. Terwijl hij naar de roker keek, ritste hij zijn pak open en tastte naar de Glock. Eén goed gericht schot, dan was dat zijn laatste trekje. Maar voordat hij zijn wapen trok, schoot de man de peuk in het water, draaide zich om en liep rustig vanuit de kou naar binnen.

Zachtjes botste de boot tegen de steiger. Hij graaide naar een van de polystyrene stootkussens die eraan hingen, pakte hem vast en trok de boot naar een metalen loopplank. De hele constructie zat onder een dikke laag ijs, zodat het moeilijk was om er met zijn waterdichte handschoenen grip op te krijgen. De boot gleed onder hem vandaan en een paar seconden was hij bang dat hij in de ijsskoude rivier zou vallen. Hij was uit vorm: dit soort shit had hij al heel lang niet meer gedaan. Na enkele pogingen slaagde hij erin zichzelf hoog genoeg op te trekken om één voet op de constructie te kunnen zetten. Daarna schopte hij de boot weg, die had hij niet meer nodig. Misschien zou iemand stroomafwaarts, in Gravesend waarschijnlijk, in de loop van de nacht

de gelukkige eigenaar worden van een nieuwe boot. Hij kon er nu niet mee ophouden, hij kon niet meer terug.

Gebukt rende hij over de loopplank, die onder zijn gewicht doorboog en kraakte. Het begon harder te sneeuwen: grotere, dikkere vlokken vielen nu sneller naar beneden en vormden het begin van een grauwwit tapijt over het terrein tussen het hotel en de rivier. Hij concentreerde zich op een punt ongeveer vier meter voorbij de westelijke vleugel van de gevel. Op de tekeningen die hij had bestudeerd, had hij gezien dat er een helling was waarover voertuigen de lageregelegen leveranciersingang konden bereiken, omzoomd door een ijzeren hek. Hij wilde er net naartoe lopen, toen hij de camera paal zag; die stond niet op de bouwtekeningen en ook niet op de foto's. Deze was nieuw. Rondom de voet stonden plastic pionnen. Waren deze camera's live? Hij zou ontzettend opvallen tegen een witte achtergrond. Maar toen herinnerde hij zich welke trucjes sneeuwvlokken met nachtopnamen uithaalden: ze vulden het scherm met een mini-explosie van reflecterende lichtjes. Hij besloot het te riskeren en liep nonchalant in een rustig tempo door.

Hij sprong over het hek en liet zich op de helling vallen. Daar bleef hij even staan en scande zijn omgeving op zoek naar mogelijke nieuwe camera's, of nog meer rokers. Niets. Hij liep over de hellingbaan naar de dienstingang van de wasserij, ritste zijn pak open en haalde er de kostbare sleutelkaart uit met de toegangscode van die dag. Voor zijn gevoel was dit de enige zwakke plek in het plan, het enige waarvoor hij van iemand anders afhankelijk was geweest. Maar het had de anderen iets te doen gegeven, waardoor ze zich hierbij betrokken voelden. Hij liep naar de deur naast het rolluik voor de vrachtwagens. De sleutelkaartlezer hing op ooghoogte, iets naar links. Bij de deur haalde hij de sleutelkaart door de lezer. Niets. Hij probeerde het nog een keer, duwde weer tegen de deur. Toen zag hij de scharnieren: de deur ging naar buiten open. Weer haalde hij de kaart door de lezer en trok. Toen stond hij binnen.

Hij liep langs de grote roestvrijstalen machines die elke dag het beddengoed van vierhonderd bedden aankonden, maar nu niet in werking waren. Het was helemaal donker, op een minuscuul blauw lichtje na: de hoofdschakelaar voor de machines achterin. Hij haalde zijn mini-Maglite tevoorschijn, voor het geval dat. De damp van trichloorethyleen prikte achter in zijn keel. Hoe hielden de arme sloebbers die hier

werkten dat uit? Misschien waren het illegalen die het land waren binnengekomen door zich aan een vrachtwagen vast te klampen die het Kanaal overstak; na zo'n reis maakte het niet uit hoe de wereld rook. Hij kwam bij het einde van de rij machines, bleef staan en vroeg zich af of dit het juiste moment was om zijn droogpak uit te trekken.

Hij hoorde een ritselend geluid en was meteen op zijn qui-vive. Eerst dacht hij aan ratten. Maar toen, in het dunne lichtstraaltje van de Maglite, zag hij ze: de weinige kleren die de vrouw nog aanhad wezen op een serveerster of een schoonmaakster; de man droeg alleen een onderhemd. Hij had geen keus. De vrouw wilde net gaan gillen, maar er kwam geen geluid meer uit haar keel, alleen een golf bloed. De man kreeg een kogel in zijn voorhoofd. De zachte kuchjes van het wapen hingen nog in de lucht terwijl zij, nog steeds in elkaar verstrengeld, op de stapel kleren onder hen vielen.

Hij zuchtte, stopte zijn wapen terug in de holster, liet zijn rugzak vallen, ritste hem open en trok zijn droogpak uit.

2

03.30 uur

Het hotel had een netwerk van dienstgangen, zodat schoonmakers en onderhoudspersoneel zich ongezien door het gebouw konden verplaatsen: perfect. Het pak, het witte overhemd en de zwarte stropdas hadden de juiste anonieme bewakerslook. Hij had een vals identiteitsbewijs voor het geval iemand hem wantrouwde. En als dat niet werkte, had hij altijd nog de Glock in zijn riemholster. De rugzak zou hem eerder verraden.

Een halfjaar geleden zou hij op de gastenlijst hebben gestaan, een gewaardeerde kameraad, een trouwe broeder. Maar die schepen had hij achter zich verbrand. Twee obers liepen langs hem heen met een zilveren dienblad vol glazen en schonken geen enkele aandacht aan hem. Prima. Hij liep in de richting van de zaal waar de receptie plaatsvond.

‘Alles oké, Fez?’

Hij draaide zich vliegensvlug om. Wat had hij de pest aan die naam! Die had hij al sinds Helmand en die had iets te maken met zijn kapsel. En doordat hij ertegen had geprotesteerd, was die naam juist blijven hangen. Hij knikte naar Ballard, tastte naar de Glock en vroeg: ‘Ben je verdwaald?’

Ballard stond een beetje te zwaaien op zijn benen, zijn blazer hing open en zijn stropdas zat los. ‘Zoals altijd.’ Hij hief zijn hand, te laat om de boer tegen te houden die uit zijn keel kwam. ‘Goedenavond?’

Hij had niets tegen Ballard. Ze waren allebei twee keer uitgezonden geweest naar Afghanistan, hadden allebei dezelfde shit gezien, waren in hetzelfde jaar ontslagen en hadden zich, als twee van de eersten, een jaar later bij Invicta aangesloten. Beiden hadden het afkickprogramma doorlopen, maar alleen Ballard was duidelijk opnieuw in de fout gegaan.

Misschien kon hij zich eruit kletsen. ‘Ja.’ Fez knikte, met één hand op

de kolf van zijn wapen. ‘Goedenavond.’ Hij probeerde niet ironisch te klinken.

Het was maar goed dat Ballard zo dronken was dat hij niet eens verbaasd was hem te zien, alsof het heel normaal was dat hij hier ook op het feest was. Misschien was Ballard Fez’ plotselinge vertrek bij de organisatie vergeten. Misschien kon hij in leven blijven.

Ballard boog zich naar hem toe. ‘Waar is het herentoilet?’

‘Je bent de verkeerde gang in gelopen. Terug naar de grote hal en dan links.’

Ballard keek opgelucht. *Toe dan, sodemieter op.* Maar dat deed hij niet. Hij leunde tegen de muur van de gang en keek fronsend naar Fez’ pak. ‘Enne... waarom ben jij hier? Dacht dat je ermee was gekapt?’

Hij haalde zijn schouders op. Misschien zou Ballards door drank be-nevelde brein dat als een soort antwoord beschouwen.

Ballard fronste, probeerde zich te focussen terwijl hij zich afzette van de muur van de gang en bracht zijn gezicht tot een paar centimeter van dat van Fez. ‘Hé, je bent weggestuurd. Je hoort hier niet te zijn.’

Niets aan te doen. Fez duwde met zijn vlakke linkerhand tegen Ballards borst zodat deze weer tegen de muur viel en er toch voldoende ruimte tussen hen overbleef om met zijn rechterhand zijn wapen te trekken. Hij hield zijn linkerhand omhoog en uit de weg, richtte het wapen zodra hij hem had getrokken en vuurde.

Meteen daarna stapte hij achteruit zodat er geen bloed op hem kwam toen Ballard langs de muur naar beneden gleed. *Shit, wat nu?* Hij keek links en rechts de gang in, pakte Ballard onder zijn oksels en sleepte zijn levenloze lichaam naar de deur van een voorraadkamer.

Nu moest hij snel zijn. Een luide beat van de soort muziek waar hij een hekel aan had dreunde boven het geroezemoes uit van de vrolijke feestgangers achter de draaideuren. Hij keek naar binnen en vroeg aan het dichtstbijzijnde stel: ‘Is de baas hier nog steeds?’

‘Ongeveer een halfuur geleden nog wel.’

‘Bedankt.’ Hij liep verder tussen de gasten door. Hij zag een paar identiek geklede uitsmijters op wacht staan, met het spiraaldraadje tussen hun oor en kraag, en hun ISA ID-polsbandje lomp over hun colbert geslagen. Ze zagen er belachelijk uit, opgeblazen door steroïden en met te veel spieren om nuttig te zijn - eerder een stel levende kastelen. Ze keken aandachtig naar een groep dronkenlappen die luidkeels ruzieden. Hij liep bij hen vandaan, dieper de mensenmassa in, een krioelen-

de groep voornamelijk jonge lichamen, ongeveer even oud als de twee die hij beneden had gedood. Hij voelde dat zijn hartslag iets versnelde. Er hingen twee spandoeken in de zaal. Op het ene stond OVERWINNING! en op het andere MORGEN IS VAN ONS. Op het podium zong een jongeman met een overdreven blonde vetkuif in een microfoon, maar zijn stem was niet te horen. Toen Fez een van de organisatoren van het feest zag, baande hij zich een weg naar haar toe.

Ze was behoorlijk zat en hing kronkelend tegen haar partner.

Hij knikte naar het podium. 'Waar is hij?'

Ze fronste. 'Wie ben jij?'

Hij had zin om te zeggen: *En wie ben jij verdomme?*

'O ja, natuurlijk. Waarschijnlijk weg om even te pitten, denk ik.' Ze wees naar boven. 'De arme man is al twee nachten in touw.'

Haar partner trok haar naar zich toe.

Fez bedankte haar met een beleefd knikje en vocht zich een weg tussen de menigte door in de richting van de liften.

3

03.50 uur

Ed lag op het bed en keek grijnzend omhoog naar de kroonluchter. Hij spreidde zijn armen en benen, en bewoog ze, zodat hij de luxueuze lakens onder zijn ledematen voelde. Hij was nooit eerder in een vijfsterrenhotel geweest, en al helemaal niet in de presidentiële suite. Het rook hier naar nieuwe tapijten en heerlijke zeep. Hij keek naar de muur van glas links van hem; de gordijnen waren open. Aan de overkant van de Theems, ergens aan de noordkant, zag hij de rook van een brandend gebouw. De rivier was onzichtbaar, op een rij lampen op de andere oever na; de rest was niet te zien door de vallende sneeuwvlokken die oranje leken door de lampen van het hotel.

Hij grijnsde. Voor hem was het kerst, ook al was het half februari. Jennifer was in de badkamer en maakte zich klaar voor de rest van de nacht. Hoewel hij de afgelopen drie waanzinnige campagnedagen amper had geslapen, was hij nog klaarwakker door de adrenaline van de verkiezingen plus een cocktail van ProPlus en Red Bull. Hij keek naar het gigantische tv-schermdoek waarop geluidloos over de verkiezingen werd verslagen: de zoveelste herhaling van Vernon Rolts roemrijke moment, het nieuwe parlamentslid dat zijn vuist in de lucht stompte, daarna de overbekende uitspraak dat hij de straten van Groot-Britannië weer veilig zou maken en de ‘tumor van de terreur’ zou wegsnijden.

Jennifer kwam in cadeauverpakking de badkamer uit: ze droeg een enorme badjas van het hotel met haar blonde haar in vochtige lokken over haar schouders hangend. ‘Hoe vind je me hierin?’ Ze draaide een rondje, zodat de badjas om haar heen cirkelde.

Hij grijnsde. ‘Ik zie je liever zonder.’

Ze rolde met haar ogen tot haar aandacht werd getrokken door de televisie. Op het scherm was een enorme groep demonstranten in Birmingham te zien die zich een weg baanden door een kordon po-

litieagenten met oproerschilden, benzinebommen die een grote boog maakten en een verslaggever die in elkaar dook toen een van de brandende projectielen zijn kant op kwam.

Het kon wel zo zijn dat Groot-Brittannië in brand stond, maar dat kon Ed even geen zak schelen. Hij knipte met zijn vingers om haar aandacht te trekken. ‘Hé, maar dat was een compliment!’ Hij kwam half overeind en steunde op één elleboog. ‘Jen, schatje, wat ik wilde zeggen...’

‘Wat?’

‘Zou je mijn schoenen buiten willen zetten?’

Ze kreunde, pakte zijn schoenen van de vloer, opende de deur en wilde ze op de gang zetten toen ze de eerste gedempte bons hoorden.

Ze liet de schoenen vallen, deed de deur snel dicht en keek hem geschrokken aan.

Hij liet zich weer op het bed zakken. ‘Vuurwerk waarschijnlijk. Ze zijn beneden nog steeds aan het feesten.’

‘In het hotel? Misschien, maar dat lijkt mij vrij onwaarschijnlijk.’ Jennifer gichelde niet. Dat was een mankementje aan haar, ze was een beetje te serieus. Ze hadden elkaar nog maar drie weken geleden leren kennen in de lange rij vrijwilligers voor Rolts campagne. Hij had in een bar gewerkt, was net weer ontslagen en had zich aangemeld omdat hij toch niets anders te doen had en het hem wel lol had geleken. Daarom, maar natuurlijk ook omdat hij iets voor zijn land wilde doen: stelling nemen tegen die achterlijke moslimextremisten, ze op hun plaats zetten, ze het liefst terugsturen naar waar ze vandaan kwamen. Hij had haar in de rij zien staan en kon zijn ogen niet van haar afhouden – en zij had daar kennelijk geen probleem mee. Toen ze aan de praat raakten, bleek dat zij bijna klaar was met haar studie politicologie en wilde helpen bepaalde fouten te herstellen. Haar vader, een agent bij de Metropolitan Police die net met pensioen was gegaan, had haar aangemoedigd om Rolt te steunen. ‘Mijn vader zegt dat hij onze enige hoop is,’ had ze hem ernstig verteld.

Hij had heftig geknikt. Even later werkten ze samen als vrijwilliger voor Rolts campagne. Bingo.

Ze was ermee akkoord gegaan om de verkiezingsnacht samen door te brengen, en hij had een soort coup gepleegd door het veiligstellen van deze suite die was gereserveerd voor Rolt, die echter niet eens naar het overwinningfeest beneden was gekomen. Alles was goed gegaan,

behalve dat ze alles nu verpestte door opeens heel serieus te worden.

Jennifer stond vlak bij de deur te luisteren.

Hij riep haar. 'Toe nou, kom eens hier.'

Weer twee keer een doffe bons, luider nu. Ze rilde, pakte de revers van haar badjas vast en beet op haar onderlip, terwijl de tranen haar in de ogen sprongen.

Hij zuchtte toen ze haar tranen wegveegde. Tijdens de campagne waren ze al een paar keer eerder hevig geschrokken en toen had hij een ridderlijke show opgevoerd waarmee hij haar voor zijn gevoel maar half had overtuigd. 'Misschien zijn ze beneden in het atrium met meubels aan het gooien. Doe de deur op slot, kom in bed en laten we een lekker potje neuken.' Hij stak zijn armen naar haar uit en zette een onheilspellende James Bond-achtige stem op die bij deze sfeer leek te passen: 'Kom maar, kindje.'

De lampen gingen uit en het televisiescherm werd zwart.

Shit, dacht hij. *Dit gaat echt niet zoals het zou moeten!* Hij stapte uit bed en liep naar de deur. Hij was er ongeveer tweeënhalve meter vandaan toen het slot explodeerde, een stuk van de deur meenam en hem bedolf onder de splinters.

Jennifer sprong naar hem toe en greep hem zo stevig vast dat haar nagels zich in zijn schouder boorden.

Opeens was er iets in de lucht, niet zozeer een geur maar toen het zijn longen raakte, voelde het alsof hij brandnetels had ingeademd. Zijn ogen brandden en vulden zich met tranen. Hij draaide haar rond en duwde haar naar de badkamer, maar gleed uit op de vochtige tegelvloer en viel boven op haar. Hij gaf de deur een woeste trap tot die dichtviel. Hij wilde opstaan en hem op slot doen, maar realiseerde zich dat dat onzin was na wat er zojuist met die andere deur was gebeurd. Ze kropen tegen elkaar aan in een hoekje van de douche, achter een afscheiding van nog geen meter en klampten zich in het pikdonker aan elkaar vast. Er stroomde iets kleverigs over de rug van zijn hand, te dik en koud om bloed te kunnen zijn – ze waren waarschijnlijk tegen de zeepautomaat aan gebotst.

Fuck, fuck, fuck! Dit was geen grap. Rolts mensen hadden altijd gezegd: 'Wees erop bedacht. Verslap nooit.' Ze konden zomaar worden opgewacht door een jihadi die net terug was uit Syrië. Maar het hotel was omringd door bewakers, dus hadden ze hier veilig moeten zijn. Rolt had veel aanhangers, maar ook geen gebrek aan vijanden die hem

met de dood bedreigden. Ondanks het feit dat hij steeds riep dat hij de vaderlandslievende moslims wilde beschermen, had hij ze zo ongeveer allemaal van zich vervreemd. Ed en de andere leden van Rolts team hadden van een van de zware jongens van Invicta een paar basale zelfverdedigingstips gekregen: een directe in het oog, een schop in de ballen - maar die waren hier allemaal niet toepasbaar.

Jennifer klampte zich nog steviger aan hem vast.

‘Hé, rustig aan,’ fluisterde hij. En toen, volkomen zinloos: ‘Het komt wel goed, oké?’

‘Nee, het komt níét goed. We gaan dood, Ed. Ze willen Rolt vermoorden en ze denken dat wij hem zijn,’ zei ze tussen haar heftige en verkrampte snikken door.

Hij sloeg een hand voor haar mond en trok haar dichter tegen zich aan.

Terwijl hij haar bleef vasthouden, strekte hij zijn bovenlichaam een klein stukje en keek over de afscheiding heen. Door de spleet tussen de onderkant van de deur en de vloertegels zag hij een lichtje langs flitsen, en weer terugkomen.

‘Wil je soms in elkaar worden geslagen? Vermóórd?’ had zijn moeder gevraagd nadat hij zich had aangemeld voor Rolts campagne. Ze overdreef altijd, ze bekeek alles altijd van de negatieve kant. Nu wenste hij dat hij naar haar had geluisterd en met een wijde boog om dit hele gedoe heen was gelopen. ‘Ze zullen achter je aan komen, je wordt een doelwit. Wil je dat soms, de rest van je leven over je schouder kijken?’

Het licht onder de deur verscheen weer, op dezelfde plek gericht nu. Hij dacht dat hij iemand hoorde ademen. Toen werd de deur met zo’n kracht opengetrapt dat hij tegen de glazen douchewand klapte die in duizenden stukjes uiteenviel en hen bedolf.

Het licht was afkomstig van een zaklamp die ergens aan vastzat. Hij kon niet zien wat of wie hem vasthield. Iemand kwam de badkamer binnen en Ed kromp in elkaar, maar door Jennifers gejammer was zijn hopeloze poging om zich te verstoppen zinloos.

Nu zag hij het silhouet van een man met een vuurwapen, maar zijn profiel werd vervormd door iets - een gezichtsmasker, waar een geluid uit kwam als van Darth Vader. Hij duwde Jennifer van zich af en stond op. Hij had geen idee wat hem bezielde: hij was allang niet meer bang, het bloed klopte in zijn slapen en hij proefde braaksel toen hij zijn mond opendeed om te praten. ‘Zoek je Rolt? Die is hier niet. Wij zijn hier alleen. Wij zijn niemand, gewoon... Officieel werken we niet eens

voor hem.' Zijn stem was schor. Zijn speeksel was verdwenen en zijn tong voelde als rubber.

Nu werd het licht van de zaklamp op hem gericht. De figuur verroerde zich niet. Boven Jennifers gejammer uit hoorde hij de sissende ademhaling vanachter het masker. Nu kon hij meer zien van het silhouet; de man stond volkomen roerloos, met de benen iets gespreid. De zaklamp zat ergens aan vast – aan een geweer, een heel groot geweer. Ed dacht aan alle dingen die hij wilde doen om in leven te blijven: alle cliënten die hij had belazerd schadeloosstellen, alle docenten aan wie hij zijn excuses zou aanbieden... Hij zag zijn leven aan zich voorbijflitsen: alles – niets dus – wat hij tot nu toe had bereikt. Als hij nog één ding kon doen in de tijd die hem nog restte; Jennifer dit lot besparen bijvoorbeeld...

Achter de gewapende man, in de slaapkamer, dacht Ed nog een beweging te horen. Met z'n hoevelen waren ze?

Een minuscuul rood dansend puntje boven het linkeroor van de gewapende man. Twee doffe, holle geluiden, plus het korte, scherpe geluid van een slede die werd verschoven. En de gewapende man die als een levenloze hoop op de grond viel, terwijl zijn wapen op de vloertegels naast hem kletterde.

Jennifer gilde, een schrille angstkreet die gruwelijk werd versterkt door de tegels en vervolgens oploste in een verkrampde hoestbui.

Ed klemde haar tegen zich aan, maar trilde vanbinnen. Waren ze veilig? Waren zij nu aan de beurt?

Een tweede figuur kwam de kamer in, met een druipende handdoek voor zijn gezicht. Ed stak zijn handen in de lucht, maar de man keek niet eens naar hem. Al zijn aandacht was gericht op het verwrongen lichaam op de grond. Hij bukte zich, raapte het wapen op en tilde het masker van het gezicht van de dode man. Ondanks de angst die door zijn lichaam golfde, hoorde Ed zijn eigen stem vragen: 'Wie is dat?'

De man antwoordde niet, maar scheen met de zaklamp van zijn telefoon op het ongemaskerde gezicht. Twee lege blauwe ogen starden recht omhoog vanuit een bleek verstijfd gezicht.

Ed wendde zijn blik af. Dit was zijn eerste dode, met een gigantisch gat op de plek waar het linkeroor van de man had gezeten. Hij keek weer naar de schutter. 'En wie ben jij?'

Tom Buckingham bukte zich en zette het masker weer op het levenloze gezicht. 'Niemand.'